

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: I RUINERNE

Citation: Aarestrup, Emil: "I RUINERNE", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid74588/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

I RUINERNE.

Kom! du vakler jo af Træthed,
Og kan ikke taale Støvet;
I de smuldrende Ruiner
Har vi alt for længe tøvet.

„O, jeg kan mig ei løsrive
Fra det lille, sorte Billed!
Seer du, hvad af Oldtidsmythen
Konstneren har forestillet?

Psyche! Hvilken Engleskabning!
Piint af trende Amoriner.
O, hvormegen martret Uskyld
Ligger der i hendes Miner!

En har bundet hendes Hænder;
Og den anden, med sin Fakkell,
Brænder lige under Brystet
Den afmægtigblevne Stakkell.

Men den tredie, som svæver
Over hendes Hoved — Grumme!
Hælder ned i hendes Lokker
Giften af sin gyldne Kumme.“

SØRGESANGEN.

Daggry var det — Dæmringstiden —
Der hvor Nat og Dag sig møde;
Endnu brændte Lampen stille,
End var Alting tyst og øde.

Og sit Hoved op fra Pudon
Reiste hun, det skjønne Ho'ede,
Om hvis Hals, i sød Forvirring,
Lokkerne sig dunkelt snoede.

„Skuffes jeg? hvad eller er det
Sang fra Kirken, jeg fornemmer?
Hvilket Chor! som Psalmetoner!
Hvilke klare, rene Stemmer!“

Lyttende, imod min Skulder
Hun den blege Pande trykked,
Nys af Brudekrandsens Roser,
Nu af Dødens Perler smykket.

Og jeg greb de matte Hænder:
Nei, du skuffes ei; mit Øre
Ogsaa kan fra Gadens Dybde
Stemmerne, Choralen høre.